

Renate Dorrestein biedt hoop

Een groep vrienden en een stel spelende kinderen, bijeen in een rommelig huis met een verwilderde tuin. In een dergelijke verhaalsetting is de schrijfster Renate Dorrestein op haar best en het schrijfplezier spat dan ook van haar nieuwste roman 'Zolang er leven is'.

Het thema is vertrouwd. De geborgenheid van het vrolijke gezin of de harmonische vriendenkring is slechts schijn, een idylle waar we graag in geloven. Tegen beter weten in. Op elk moment immers kan de ramspoed toeslaan en toont de werkelijkheid haar ware gezicht in de vorm van een doorgedraaide moeder die haar kinderschare ombrengt, de verdwijning van een geliefde of de dood van een kind.

Je hoeft de krant maar open te slaan. Geen toeval dat de schrijfster zich vaak door het dagelijkse nieuws laat inspireren. In haar verhalen wil ze laten zien hoe mensen reageren en hoe fatale gebeurtenissen doorwerken in het bewustzijn van alle betrokkenen. Wat te doen bijvoorbeeld als er plotseling een kind verdwijnt, zoals in 'Zolang er leven is'?

De traditionele vakantie-week van drie vriendinnen en hun aanhang verloopt dit keer anders dan andere jaren, omdat één van hen, Veronica, aan een hersenbloeding is overleden. Haar nadrukkelijke afwezigheid bezorgt alle betrokkenen een ongemakkelijk gevoel en Dorrestein neemt ruimschoots de tijd ze aan ons voor te stellen.

Hun samenzijn vindt plaats in het huis van Gwen, haar man Timo en hun vijf dochters, twee tweelingen en baby Babette. Vriendin Beatrijs die gescheiden is, komt met haar

nieuwe liefde Leander, een zelfingenomen paragnost waar iedereen meteen een hekel aan heeft. De man neemt zijn onvoorspelbare 13-jarige gothic dochter Yaja mee. Voor Veronica's echtgenoot Laurens en hun beide zontjes is de vakantieweek een pijnlijke confrontatie met het gemis.

In de wijze waarop Dorrestein ons het leven van de personages binnentrekt, toont ze haar vakmanschap. Met iedereen is wel wat mis en je voelt dat er onheil in de lucht zit. Na een middagje picknicken vergeet men de baby. Bij terugkomst is ze weg. Het spijtigste gevoel van eenzaamheid door de dood van Veronica wordt met de verdwijning van Babette uitvergroot, zeker als Beatrijs door een uit de hand gelopen ontvoeringspel van Yaja in het ziekenhuis belandt.

Commentaar

De roman draait natuurlijk om de vraag wat er is gebeurd met de zuigeling. Het aardige is dat zowel de volwassenen als de kinderen verantwoordelijk kunnen zijn voor haar verdwijning. Iedereen is verdacht, suspense genoeg om de lezer voort te jagen. Maar Dorrestein wil meer dan dat. Haar roman geeft ook commentaar op de veranderde tijden, op de onveiligheid die ons modern bestaan van scheidingen

en ultra-individualisme met zich meebrengt.

Wat niet verandert, is de vriendschap tussen de vrouwen. Iedere middag om klokslag vijf uur belt Beatrijs de wanhopige Gwen. 'Een bakken, een zegen'. Ook de onvoorwaardelijke liefde van kinderen voor hun ouders blijft altijd bestaan. Ze wordt getoond in ontroerende passages over het rouwproces van de twee zoons van Veronica. Het meest standvastig is het gezin van moeder Gwen en haar trouwe Timo. Hun bestaan is, de slordige buitenkant ten spijt, op stevige grond gebouwd.

Een groot goed, want tijden mogen veranderen, iedereen wil toch ergens bij horen. Om dit te illustreren, wordt veel aandacht besteed aan de wortelde puber Yaja, met haar witgekalkte gezicht en zwartgeverfde haren. Dorrestein zet haar erg dik aan (Yaja spreekt haar vader consequent aan met klepzeiker), zo vader, zo dochter lijkt ze te willen zeggen. Asociale ouders brengen asociale kinderen voort.

Wat de mens troost en hoop biedt, is het nieuw leven. 'Al is het de deemoedige hoop dat onze kinderen een verbeterde versie van onszelf zijn'. Met die kerstboodschap eindigt Dorrestein haar even onderhoudende als scherpzinnige roman die een feest is om te lezen.

Ingrid Hoogervorst

Renate Dorrestein, *Zolang er leven is*. Uitg. Contact. € 18,50, 320 blz.

